

Tijd voor een update vanuit mij, Sanne

Mijn eerste berichtje is alweer meer dan een maand geleden, dus ik vond het tijd voor een update hier vanuit Roemenië. En over tijd gesproken, wat gaat de tijd hier snel. Nu ik dit typ, pak ik mijn telefoon erbij met alle foto's en filmpjes die ik de laatste tijd heb gemaakt, om te kijken wat ik ook alweer allemaal heb gedaan.

Na mijn vorige update is er hier in het kindertehuis eigenlijk niet zoveel veranderd. Ik werk elke dag met plezier en merk hoe waardevol mijn hulp hier is. Het enige wat veranderd is, is het weer 😊. Het wordt hier wat kouder en we spelen nu vaker binnen. Samen knutselen met de herfstbladeren, armbandjes maken, spelletjes spelen (Ja, we spelen nog steeds bijna elke dag Skipbo). Ik ben er ook wel over uit dat Skipbo niet mee terug naar Nederland gaat.

Qua activiteiten heb ik de afgelopen tijd wel wat meer gedaan. Allereerst ben ik een weekendje naar Nederland geweest. De kinderen gingen een weekendje naar hun ouders toe en mij leek het toch ook wel fijn om voor een paar dagen weer terug naar mijn ouders te gaan (Haha..). Ik werd zelfs ook op een belangrijke missie gestuurd door de buurvrouw, Erika. Ze vroeg of ik wat Sultana's voor haar wilde meenemen, want die miste ze zo van haar tijd dat ze Au pair was in Nederland. Ik had alleen mijn rugzak als handbagage, dus ik heb geprobeerd zoveel mogelijk lekkers voor haar en haar gezin mee te nemen. Zoals je op de foto kan zien, heb ik volgens mij wel het record verbroken om zoveel mogelijk spullen in één rugzak te stoppen. Al het lekkers + nog kleding voor mijzelf inpakken, was een flinke uitdaging, maar het is gelukt!

Ook ben ik een middag met Sandra en haar dochters gaan sporten in een parkje in Târgu Mureș. Na het harde sporten, vond Sandra dat we wel wat lekkers hadden verdiend. Ik had tenslotte nog geen specialiteit van hier geproefd. We hebben met z'n drieën een "kürtőskalács" gedeeld. In Nederland wordt dit brood op stok genoemd. Het is deeg dat wordt gebakken met kaneel en wij hadden als topping walnoten. Echt superlekker.

Van de ene activiteit, rollen we zo in de andere. Letterlijk, want ik ben samen met Erika, haar kinderen, Gyuri en Barbi, naar het Hart van Jezus geweest. Maar niet zomaar.... Dat letterlijk rollend slaat op de lekke achterband die wij pas opmerkten toen we geparkeerd stonden op de parkeerplaats bij het standbeeld. We zeiden al tegen elkaar tijdens het rijden: "Wat maakt de auto toch veel lawaai" en "Hopelijk is er niks kapot aan de auto". We reden op een bergweggetje vol met grind en gaten, dus we dachten zelf dat het daaraan lag. Oeps... We hebben die dag wel extra lang mogen genieten van het mooie uitkijkpunt, want we konden toch nergens anders heen. We hadden geen reserveband bij ons, stonden op 953 meter hoogte van de grond en het was wel 1 uur en dertig minuten rijden vanaf het kindertehuis. Onze redder in nood was Örs, de man van Erika. Hij heeft uiteindelijk de band kunnen vervangen en we zijn weer veilig thuisgekomen. Je kan je wel voorstellen dat dit een heel avontuur was met Erika en de kids, dus toen we thuiskwamen ben ik meteen gaan slapen.

Tot slot ben ik een weekendje naar Brasov geweest. De kinderen gingen dit weekend naar hun ouders toe en ik wilde graag nog wat meer van Roemenië zien buiten het kindertehuis. Even een momentje stilte, want dit tripje heb ik helemaal alleen gedaan. De trip begon om 08:00 uur 's ochtends bij de bushalte in een dorpje hier tien minuten vandaan. Örs heeft mij hier naartoe gebracht en toen we aan het wachten waren op de bus, heb ik nog uitgebreid een routebeschrijving van hem gekregen aan de hand van de papieren kaart. Mensen die mij goed kennen, weten precies hoe goed mijn richtingsgevoel is en hoe goed ik wegen kan onthouden. Laten we het erop houden, dat ik de route van Örs al vergeten was toen ik in de bus zat. Ik moest vier uur reizen en dit ging met twee verschillende minibusjes. Ik moest overstappen in een klein dorpje, maar op Google Maps en in de bushokjes staat nergens aangegeven welke bussen waar komen, dus dit moest ik op gevoel kiezen. Ik zag een bordje staan met Brasov rechtsaf, dus ben maar richting die kant gelopen en toen kwam ik een bushokje tegen. Hier stonden ook andere mensen te wachten en met Google Translate kom je ver en wist ik dat ik goed stond.

Deze hele reis van vier uur, kostte mij maar €14,20. Wat een koopje! In Brasov sliep ik in een supermooi hostel en ben ik meteen naar de Gypsy Market gegaan. Dit is een markt waar ze heel veel kleding op stapels hebben liggen en waar je stuk voor stuk tussen moet kijken om wat leuks te vinden. Wat leuks heb ik hier zeker gevonden, namelijk: drie truien, één blouseje en drie

sjaaltjes voor maar €13 in totaal. Hierna ben ik naar de Tampa Cable Car geweest en heb ik genoten van een mooi uitzicht over heel Brasov. 's Avonds ben ik nog voor het eerst alleen uiteten geweest in een restaurant en heb ik natuurlijk Roemeens gegeten.

De dag daarna bestond uit een bezoekje aan een berenopvang en ben ik naar het Bran Castle geweest. Om bij de berenopvang te komen, moest ik eerst een stukje met de trein en daarna met de taxi. Op het station stond weer nergens aangegeven of ik in de goede trein stapte, maar gelukkig bevestigde een conducteur dit voor mij. Onderweg kon ik genieten van het mooie landschap en we moesten zelfs nog stoppen voor een hele kudde schapen met de herders. Dit was heel bijzonder om te zien. Opgelucht dat ik bij het goede treinstation was aangekomen, wilde ik uitstappen uit de trein, maar kreeg ik de deur niet open. Het was een hele ingewikkelde deur waar je niet zomaar even op een knopje kon drukken, zoals in Nederland, maar moest draaien aan een hendel en de deur moest openschuiven. Je raadt het al... De trein reed verder en ik wist even niet wat nu het beste plan was. Gelukkig merkte een lieve dame in de trein dit en bood aan om een taxi voor mij te bellen. We stapten bij de volgende halte uit de trein en hebben we samen gewacht totdat de taxi er was. Echter vond deze dame het helemaal niet erg om extra lang met mij te wachten, want ze moest op familiebezoek en keek hier tegenop. Haar familie wilde namelijk dat ze jong ging trouwen, kinderen kreeg en als huisvrouw verder door het leven ging. Ze wilde zelf graag studeren en carrière maken, dus door deze gebeurtenis had ze haar familie ook meer dan twee jaar niet meer gezien. Bijzonder om haar verhaal te horen.... We waren eigenlijk nog niet uitgepraat, maar de taxi was er al.

Door dit voorval met de trein was ik zelfs nog eerder bij het berenreservaat en was het achteraf toch allemaal niet zo erg. Dit berenreservaat was erg indrukwekkend, aangezien we de beren van dichtbij konden bewonderen. De beren zijn allemaal gered uit circussen, maar ook zaten ze vroeger bij tankstations, restaurants, hotels etc. in een kooi om met toeristen op de foto te gaan. Dit is vanaf 2007 strafbaar geworden, dus veel van deze beren zitten nu in het reservaat.

Na het bezoekje aan het reservaat, ben ik met de taxi naar Bran gegaan. Dit is een leuk, toeristisch plaatsje waar je ook een mooi kasteel kan bekijken. In de rij bij dit kasteel, hoorde ik opeens een groep jongeren Nederlands praten. We raakten in gesprek en heb deze hele dag met hen gependend. Ze verbleven toevallig ook in Brasov, dus we hebben een gezellige dag samen gehad en zijn ook nog uit geweest.

De volgende dag stond eigenlijk in het teken van terugreizen naar het kindertehuis. Weer vier uur later, kwam ik bij de bushalte in Makfalva aan, waar Örs mij stond op te wachten. Ik wil toch wel even benoemen dat de burens, Örs en Erika, heel veel voor mij betekenen hier. Samen boodschappen doen, af en toe samen eten, leuke uitstapjes maken. Zonder hun was mijn tijd hier wel heel anders geweest. Ik mag ze altijd bellen als er maar wat aan de hand is en dat geeft een heel fijn, warm gevoel.

Tot slot nog wat foto's van het eten wat ik hier nog meer heb gegeten. Ik heb voor het eerst kastanjes gegeten en het recept voor de macaroni met kool, ga ik zeker onthouden als ik terugga naar Nederland.

Best een lange update zo, maar hopelijk zijn jullie weer goed op te hoogte van mijn leventje hier. Ik blijf hier nu nog precies 25 dagen en dat brengt toch wel een dubbel gevoel met zich mee. Aan de ene kant ben ik wel blij om terug te gaan en mijn oude leventje in Nederland op te pakken, maar aan de andere kant ga ik natuurlijk iedereen hier heel erg missen. Voordat ik hier uitgebreid over na ga denken, kijk ik liever positief vooruit naar de dagen die nog gaan komen. Het wordt hier een drukke periode met sinterklaas, kerst en nog wat kleine uitstapjes die ik wil gaan doen. Hier vertel ik de volgende en laatste update over, dus stay tuned....